

# תקנות מנחם

גליון מס'

256 (17)

ערש"ק פרשת ואתחנן – שבת נחמו  
י"ב מנחם אב

הי' תהי' שנת אל-על\* – שנת  
ביאת ה'משיח"ח (בגימטריא)

## על סיומי הרמב"ם

תדפיס מהספר "תקנות מנחם" (ח"ג) שיו"ל בעז"ה על סיומי הרמב"ם  
ע"פ - ב"קו" - שיחות והוראות כ"ק אד"ש מה"מ  
מאת הרב יקותיאל מנחם שיחי ראפ

ע"פ ההוראה שקיבלתי מכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שיל"ו, להדפיס ולפרסם הדברים הנאמרים בעז"ה בסיומי הרמב"ם, להראות ולהוכיח הנראה לענ"ד בדרך אפשר, הקשר שבין שיעורי הרמב"ם לפרשה והתאריך שבהם נלמדו, הנני מוציא לאור עלון זה לכבוד שבת קודש.

ואבקש מהקוראים שיעירוני בהערותיהם, ותודה מראש!

### לחיות עם הזמן!

### ספר זרעים – ג'

מחזור ל' (גימטריא "בכ"ח") שנה כ"ח – (גימטריא "יחי")

בעז"ה יום ה' פרשת ואתחנן – נחמו י"א מנחם אב

הי' תהי' שנת אל-על – שנת ביאת ה'משיח (בגימטריא)  
סיום הלכות מעשר והתחלת הלכות מעשר שני ונטע רבעי

שאם משה הי' נכנס לארץ לא הי' אחרי זה גלות, ובית המקדש הראשון לא הי' נחרב והי' לו קיום נצחין היינו שכל תאוותו ותחינתו של משה רבינו ליכנס לארץ, הוא כדי שיוכל לקיים את כל מצוות ה' בתורה, כולל גם את המצוות התלויות בארץ.

#### המעשר ראשון – המעשר הגדול

ב. ועתה לומדים את ספר "זרעים" ברמב"ם שרוב ההלכות ככולן הן מצוות התלויות בארץ הנוהגות רק בארץ ישראל.

ואמנם יש קשר מיוחד להלכות מעשר, שהתחילו ביום א' דפרשת ואתחנן, שבמעשר יש יתרון ומידה גדולה יותר בקיום מצוות התלויות בארץ;

המתנה הכי גדולה בכמות בין כל המתנות שנותנים מזרע הארץ, היא המעשר ראשון, שנותן עשירית ממש מהיבול ללויים (אחרי שמפריש התרומה גדולה שהיא "עין בינונית אחד מחמישים" = שני אחוז) מפריש עשירית (לא פחות ולא יותר, כי מעשר חל רק על בדיוק עשירית מהפירות שנשארו אחרי הפרשת התרומה – היינו 9.8 אחוז, כמעט 10 אחוז מכללות הפירות) [ובפרט לדעת הרמב"ם<sup>3</sup> שהתרומות והמעשרות מדאורייתא מפרישים מכל גידולי הארץ, ולדעת ראשונים אחרונים (ראב"ד<sup>4</sup> ורש"י) מן התורה מפרישים רק מדגן תירוש ויצהר, ומהאחרים רק מדרבנן]

אבל שאר המעשרות שמפרישים כמו מעשר שני או מעשר עני הם בכמות פחות כי הם עשירית אחרי שכבר הפרישו את המעשר ראשון 9.8 אחוז ונשארו 88.2 אחוזים מכללות הפירות, והמעשר שני או מעשר עני הם רק 8.82 מכללות הפירות, פחות מהמעשר ראשון.

תפילות והשתוקקות משה לקיים מצוות התלויות בארץ  
א. את הלכות מעשר התחילו ביום א' דפרשת ואתחנן, ולמדו אותן ברוב ימי השבוע דפרשת ואתחנן, ורואים קשר בולט לתוכן תחילת הפרשה ולמילה ולשם ואתחנן; תוכן תחילת הפרשה שמשה רבינו התפלל לה' והתחנן שמבקש שתתבטל הגזירה ויוכל להיכנס לארץ ישראל. והגמ' בסוף פרק קמא דמסכת סוטה<sup>1</sup> (ומובא בשינויים קלים<sup>2</sup> בילקוט שמעוני דפרשתינו) אומרת: "דרש רבי שמלאי [אולי אפשר לומר הקשר לשם בעל המאמר רבי שמלאי: ששמלה היא לבוש וכתוב בתניא פ"ה שהמצוות הם לבושים לנפש, ומשה רבינו השתוקק לקיים את כל מצוות התורה בשלימות גם את המצוות התלויות בארץ, ואולי זהו גם הקשר של ר' שמלאי למאמר שכתוב במסכת נדה ומובא בתחילת התניא: "משביעין אותו תהי צדיק ואל תהי רשע", שגם תהי צדיק הוא גם קיום בשלמות את מצוות התורה, שהן לבוש הנפש] מפני מה נתאוה משה רבינו ליכנס לארץ ישראל, וכי לאכול מפריה הוא צריך או לשבוע מטובה הוא צריך? אלא כך אמר משה, הרבה מצוות נצטוו ישראל ואין מתקיימין אלא בארץ ישראל, אכנס אני לארץ כדי שיתקיימו כולן על ידי וכו' [וי"ל שהמשמעות היא שע"י שמשה רבינו יכנס לארץ ויקיים את המצוות התלויות בארץ ע"י הוא יכניס בהם קיום גבוה יותר ונצחי, שיותר לא יגלו מהארץ, וע"ד המבואר בחז"ל ובשיחות אד"ש: "מעשה ידי משה נצחיים", שלעולם לא הלכו לאיבוד, וכפי שאומר אד"ש

\* ע"פ הפסוק בתחילת הפטרת פרשת ויצא (הושע יא, ו): "ואל על יקראוהו" שמורה שהנביאים קוראים ומעלים את ישראל "אל על" – אל הקב"ה ועד למעלה הכי עליונה, הגאולה וביאת המשיח וע"ד הנאמר (תבוא כו, יט): "ולתתך עליון על כל הגוים אשר עשה, לתהילה ולשם ולתפארת", שיתקיים בשלימות בביאת המשיח והגאולה!

<sup>1</sup> סוטה יד, א.

<sup>2</sup> ילקוט שמעוני אות תתט"ז.

<sup>3</sup> הלי תרומות פ"ב ה"א.

<sup>4</sup> ראב"ד הלי מעשר פ"א ה"ט.

ואמנם מעשר שני יהודי לא תורם אותם לאף אחד אלא שהוא מפריש ואוכל אותם בעצמו (או פדיונם) בירושלים, וצריך לשתף באכילתו גם את העניים והלויים כמשי"נ בפרשת ראה<sup>5</sup>: "ואכלת שם לפני ה' אלוקיך ושמחת אתה וביתך והלוי אשר בשעריך לא תעזבנו, כי אין לו חלק ונחלה עמך".

ומעשר עני שתורם לגמרי לעניים, אבל הוא פחות בכמות ממעשר ראשון כי הוא עשירית ממה שנשאר אחרי שתורם תרומה גדולה ומעשר ראשון.

אם כן המתנה הכי גדולה בכמות שיהודי תורם ונותן משלו מפירות הארץ, היא מעשר ראשון, ומשה רבינו השתוקק מאוד לקיים בכללות את מצוות התלויות בארץ, וזו המצווה הגדולה בכמות, שמתחילים ללמוד ע"ז ביום ראשון שקוראים את **ואתחנן** אל ה' – תחינתו הגדולה של משה רבינו ליכנס לארץ כדי לקיים מצוותיה.

### תקט"ו תפילות

ג. ותפילה ותחינה זו של משה היתה גדולה ועמוקה גם באיכות וגם בכמות, **באיכות** - שנקראת בלשון **"תחינה"** שהכוונה היא תפילה ובקשה עמוקה מפנימיות הלב כמו שחז"ל אומרים במדרשים על הפסוק: **"עשרה** שמות נקראת **"תפילה"** ואחד מהם זו **"תחינה"**, ואומר אד"ש בשיחות<sup>6</sup> שבמילה **"ואתחנן"** בשני נוני"ן רמז לפעולת ה**"ואתחנן"** - ניסי נסים" כמו שאומרת הגמי בברכות<sup>7</sup> "שהרואה שני נוני"ן בחלום - ניסי נסים נעשו לו", והני השני היא ארוכה (ני סופית) שיורדת למטה מתחת לשורה, שרומזת על ההשפעה מטה מטה, עד לדרגות והענינים והאנשים הנמוכים ביותר.

**ובכמות** - ואתחנן מורה על **ריבוי תפילות** כמ"ש במדרש רבה פרשת ברכה<sup>8</sup> (שמדובר שם על הסתלקות משה) - **תקט"ו (515)** תפילות התפלל משה כדי ליכנס לארץ כמנין **"ואתחנן"** היינו, שמשה רבינו התפלל ריבוי עצום של תפילות כדי לזכות ליכנס לארץ ישראל, והכל כנ"ל בשביל לקיים את המצוות התלויות בה, שהן כל המצוות התלויות בארץ המדוברות בספר **"זרעים"**, וכנ"ל המצווה הגדולה ביותר בכמות היא מעשר ראשון, שע"כ לומדים ביום ראשון של פרשת ואתחנן.

### תקט"ז – למעלה מסדר השתלשלות

ד. וע"כ התפלל משה **ריבוי תפילות תקט"ו (515)** תפילות, ומבואר בחסידות ב"אור התורה" להצ"צ<sup>9</sup> ובשיחות כ"ק אד"ש מה"מ<sup>10</sup> הטעם למספר 515; כי 500 מורה על סדר הבריאה וסדר ההשתלשלות; כי העולם נברא במספר 500 כמאמר חז"ל "מהארץ לרקיע מהלך ת"ק שנה ובין רקיע לרקיע מהלך ת"ק שנה", ו-15 מורה על המשכת הי"ה בעולם, שאילו הן התפילות כפי שהם בסדר ההשתלשלות ולא זכה שתתבטל גזירתו ולא נכנס לארץ, עד שה' אמר לו **"רב לך אל תוסף דבר אלי עוד"**

בדבר הזה<sup>11</sup> – שלא יתפלל עוד תפלה שאם הי' מתפלל עוד תפילה אחת – תקט"ז (516) תפילות (שמורה על מספר למעלה מהעולם וסדר השתלשלות), הי' מבטל הגזירה והי' נכנס לארץ, ואז זו היתה כבר הגאולה השלימה, כי אם משה הי' נכנס לארץ הי' נבנה בית המקדש, והי' נצחי ולא הי' יותר חובן וגלות, כי "מעשה ידי משה נצחיים"

אבל וודאי תפילות משה לא היו לשווא, ופועלן פעולתן ואמנם אז לפועל לא נענה ולא נכנס לארץ, כי לא הגיע הזמן [אבל פעלה בחלקה שהקב"ה הראהו את כל הארץ, והכניס בה את **כח ראייתו שהוא נצחי**], וכן תפילות משה הן נצחיים, ופועלות פעולתן עתה, ש"כבר כלו כל הקיצין"<sup>12</sup> והגיע זמן הגאולה.

וגם מביא אד"ש, מה שעוד כתוב ב"אור התורה" **שתקט"ו** – זו המשכת הי"ה בוי"ה – בסדר ההשתלשלות, המשכת המוחין במדות ועד שלעתיד לבוא יהי' גם הוי"ה בדרגת הי"ה.

וענין הי"ה – כותב אד"ש – קשור גם עם ה-15, קשור גם **לחמשה עשר באב**.

ובענין תקט"ו אומרים התוספות בגמי חגיגה<sup>13</sup> שיש בזה שתי גירסאות ונוסחאות אם אומרים תקט"ו, או ת"ק וט"ו, שהכוונה היא או שהתפלל 515 תפילות או ט"ו פעמים ת"ק ע"פ מ"ש "מהארץ לרקיע מהלך ת"ק שנה ובין רקיע לרקיע מהלך ת"ק שנה וכל רקיע הוא גם מהלך ת"ק שנה ממילא לשבעה רקיעים ו-8 אווירים סך הכל 15 פעמים 500.

וכ"ז סדר ההשתלשלות, שם לא זכה בזמנו משה להיכנס עם דור המדבר לארץ ישראל, ועם עוד תפילה א' – 516 למעלה מסדר ההשתלשלות הי' זוכה להיכנס, אבל אז עוד לא הגיע הזמן, **ועתה הגיע זמן גאולתנו!** וזוכים לקיום תפילותיו של משה רבינו שנכנס עם כל עם ישראל לארץ ישראל, ולבנין בית המקדש והגאולה השלימה מי"ד ממ"ש נאו!

### "תקנות חוט השני" – סיום הלכות מעשר<sup>14</sup>

א. תפילות משה להכנס לארץ בפרשת ואתחנן – כדי לקיים מצוות התלויות בארץ.

ב. מעשר ראשון – המעשר הכי גדול, כי המעשרות האחרים אחרי שהפריש מעשר ראשון.

ג. "ואתחנן" – בגימט' – תקט"ו תפילות, ריבוי גדול.

ד. תקט"ו – סדר ההשתלשלות, תקט"ז – למעלה מסדר ההשתלשלות, ואם הי' מוסיף עוד תפילה הי' נכנס לארץ והיתה גאולה נצחית שאין אחריה גלות.

\* \* \*

<sup>11</sup> ואתחנן ג,כו.

<sup>12</sup> סנהדרין צז,ב.

<sup>13</sup> חגיגה יג,א.

<sup>14</sup> יהושע ב, חי. ועיין ברש"י שפירוש "תקנות" – מלשון "קו וחבל" (שבו הורידה רחב את המרגלים של יהושע, ועל ידו משפחתה תלו את **תקוותם**), והרי זו מטרת חיבורנו **"תקנות מנחם"** - להראות בעז"ה את **הקו** וחוט השני המקשר ומשווה התוכן הנלמד בשיעורי הרמב"ם עם תוכן הפרשה והתאריך בשנה, (ועיין מה שכתבנו בזה בהקדמה לספרנו "תקנות מנחם" ח"א).

<sup>5</sup> ראה יד, כו-כו.

<sup>6</sup> ספר השיחות ה'תשמ"ט ש"פ חזון.

<sup>7</sup> ברכות נז,ב.

<sup>8</sup> דברים רבה פ"א, י.

<sup>9</sup> אוה"ת ואתחנן כרך א' עקט"ז תהלים (יהל אור) ס"ע תקס"א, וראה אוה"ת בראשית מז,ב.

<sup>10</sup> סה"ש ה'תשמ"ט ש"פ דברים – שבת חזון עמוד 613 ואילך. וסה"ש ה'תשנ"א ש"פ דברים – חזון עמוד 728.

בעז"ה יום ב' פרשת עקב יו"ט חמשה עשר באב  
הי' תהי' שנת אל-על – שנת ביאת ה'משיח (בגימטריא)  
סיום הלכות מעשר שני ונטע רבעי והתחלת הלכות  
ביכורים

### העלאת הפירות לירושלים

א. את הלכות מעשר שני ונטע רבעי התחילו בפרשת  
ואתחנן, ובה לומדים את רוב ההלכות, וכפי שכתבנו בסיום  
הקודם על הלכות מעשר, שהתחילו ביום הראשון של פרשת  
ואתחנן, על הקשר הנפלא של מצוות התלויות הארץ ובפרט  
מעשר לואתחנן, שתחנתו ובקשתו ותאותו של משה רבינו  
ליכנס לארץ היתה בשביל שיוכל לקיים את המצוות  
התלויות בארץ (ובפרט שמעשר ראשון הוא בכמות המעשר  
הגדול יותר), ועד"ז במצות מעשר שני ונטע רבעי שאמנם  
שם הוא לא תורם הפירות אלא אוכל בעצמו בירושלים עם  
משפחתו את הפירות או פדיונם, אבל כאן יש מצוה וטירחה  
מיוחדת ופעולה גדולה שעושים עם הפירות, שצריך להעלות  
לירושלים, או לפדותם על הכסף ולעלות לירושלים ובכסף  
זה לקנות פירות ומאכלים, כנאמר בפרשת מעשר שני<sup>15</sup>:  
"ונתתה בכסף וצרת הכסף בידך והלכת אל המקום אשר  
יבחר ה' אלוקיך בו ונתתה הכסף בכל אשר תאוה נפשך  
בבקר ובצאן וביין ובשכר ובכל אשר תשאלך נפשך, ואכלת  
שם לפני ה' אלוקיך, ושמת אתה וביתך".

היינו שיש פעולה וטירחה מיוחדת ושמחה מיוחדת באכילת  
הפירות בירושלים, שבפרט זה הפעולה של המצוה היא יותר  
מאשר במעשר ראשון, או תרומה, שהוא תורם אותם  
ללויים או לכהנים, אך אינו מחוייב לטרוח ולהעלות  
לירושלים.

### ההר הטוב - ירושלים

ב. וענין ירושלים במיוחד מצויין ומודגש בתחנתו ותפילתו  
של משה רבינו שרוצה לזכות להגיע ולראות את ירושלים,  
כמו שאומרים חז"ל על מ"ש בתפילתו של משה<sup>16</sup>: "אעברה  
נא ואראה את הארץ הטובה אשר בעבר הירדן, ההר הטוב  
הזה וגו'" וכתוב בספרי ומובא בפירוש רש"י כאן: "ההר  
הטוב הזה, זו ירושלים", היינו שהיתה בקשה מיוחדת של  
משה לה', להגיע ולראות את ירושלים, ואחת המצוות שאנו  
לומדים עתה ברמב"ם הקשורות בירושלים, שצריכים  
להעלות הפירות או פדיון לירושלים ולאוכלם לפני מן  
החומה שזהו ענין עיקרי וקבוע ברוב שנות המעשר (מלבד  
השנה השניה והשלישית של השמיטה, שאז במקום מעשר  
שני נותנים מעשר עני), שצריך להעלות את המעשר שני (וגם  
הפירות של נטע רבעי) ולאוכלם בירושלים בשמחה  
מיוחדת.

ומעשר שני זה צריך להפריש ולהעלות מכל הפירות של  
השנה (משא"כ מצות ביכורים (שגם מעלים לירושלים  
ולביהמ"ק) אבל מביאים רק משבעת המינים שנשתבחה  
בהם ארץ ישראל, ורק מהפירות הראשונים פעם אחת  
בשנה.

### למען תלמד ליראה את ה'

ג. כתוב בספר "החינוך"<sup>17</sup> שהסיבה שהי' ציווה להעלות את  
פירות מעשר שני ונטע רבעי (או פדיונם) ולאוכלם  
בירושלים, כי ה' סיבב ב"תבונתו" שמכל בית או מכל  
משפחה, לפחות פעם אחת בשנה, יבוא עכ"פ אחד מבני  
המשפחה לירושלים ויראה שם את עבודת המקדש ועבודת  
ה' של הכהנים ואת לימוד התורה שהי' בירושלים ובפרט

<sup>15</sup> ראה יד, כה-כו.

<sup>16</sup> ואתחנן ג,כה.

<sup>17</sup> ספר החינוך פרשת בחוקותי מצוה ש"ס (מצות אכילת קרבן מעשר  
בירושלים).

של הסנהדרין, ועי"כ גם הוא יתעורר ליראת שמים וילמד  
ויקשיב לתורה שלומדים שם ועי"כ כשישוב לביתו, בכל בית  
עכ"פ איש אחד ידע את דיני והנהגות התורה וילמד את שאר  
בני הבית, כי בזמניהם רוב הקהל לא היו יודעי התורה  
ודיניה, וכשאחד מבני הבית ידע, ישפיע על כל שאר בני הבית  
שזהו מ"ש בפרשת מעשר שני<sup>18</sup>: "ואכלת לפני ה' אלוקיך  
במקום אשר יבחר לשכן שמו שם מעשר דגנך תירושך ויצהרך  
ובכורות בקרך וצאנך, למען תלמד ליראה את ה' אלוקיך כל  
הימים". ["תלמד" – לימוד התורה ודיניה, "ליראה" –  
להביא חינוך של יראת שמים לבית ולכל המשפחה]

ועל זה מורה השם ירושלים מלשון יראה שלימה,  
שמירושלים באה היראה השלימה לאלה שהגיעו לשם, ועי"כ  
השפיעו על כל משפחתם ועל כל עם ישראל, ועי"ד הנאמר<sup>19</sup>:  
"כי מציון תצא תורה ודבר ה' מירושלים", ציון זו ירושלים,  
ותורה מלשון הוראה ויראה. [ואולי כנ"ל ירושלים –  
נוטירוקון – יראה שלם; גם מלשון – ראה; שרואים שם  
ההנהגה של יראת שמים ומביאים ומשפיעים זאת לביתם  
ולסביבתם, והכח לזה מראיית משה, כנאמר כנ"ל; "ואראה  
את הארץ ההר הטוב וגו'; וכידוע שע"י ראיית משה את כל  
ארץ ישראל הכניס שם את כוחותיו הנצחיים לכל הדורות!]

ועי"ל שזהו הרמז גם בנטע רבעי, שגם צריכים להעלות את  
פירות נטע רבעי לירושלים, שע"ז נאמר<sup>20</sup>: "ובשנה הרביעית  
יהי' כל פרי קודש הילולים להוי"ו", שע"י שבא לירושלים  
ומהללים ומשבחים שם את ה', מתעורר ליראה ולאהבה את  
ה', ומביא זאת אחר כך עמו חזרה לביתו להשפיע עליהם  
וללמדם לאהבה וליראה את ה'.

### שמחת חמשה עשר באב - בירושלים

ד. ומסיימים הלכות אלה בחמישה עשר באב, זמן השמחה  
[חמשה – אותיות – שמחה!] כנאמר המשנה בסוף מסכת  
תענית<sup>21</sup>: "לא היו ימים טובים לישראל כחמישה עשה באב  
שבהם בנות ירושלים" (שלימות היראה), יוצאות וחולות  
בכרמים וכו' וגם את פירות מעשר שני ונטע רבעי אוכלים  
בירושלים, ומתוך יראת שמים ושמחה, כמו שנאמר שם<sup>22</sup>:  
"ואכלת שם לפני ה' אלוקיך ושמחת אתה וביתך".

ועל השמחה בירושלים והקשר לחמישה עשר באב וגם  
להלכות ביכורים שמתחילים בחמישה עשר באב נכתוב  
בגליון הבא בעז"ה.

### "תקנת חוט השני" – סיום הלכות מעשר שני ונטע רבעי<sup>14</sup>

א. מעשר שני ונטע רבעי – מצוות התלויות בארץ שמשה  
רבינו השתוקק לקיימן.

ב. מצוה גדולה לטרוח ולהעלות הפירות (או פדיונם)  
ולאכלם בירושלים.

ג. משה רבינו התפלל לראות ולהכנס לירושלים.

ד. ירושלים – שלימות היראת שמים – ולכן הביאו  
הפירות לירושלים.

ה. בחמישה עשר באב – שמחה קשורה עם בנות  
ירושלים.

<sup>18</sup> ראה יד, כג.

<sup>19</sup> ישע"י ב,ג.

<sup>20</sup> קדושים יט,כד.

<sup>21</sup> תענית כו,ב. [כ"ו – גימטריא הוי' כנאמר (ישע"י כט,יט) "ויספו ענוים  
בהוי' שמחה", וכן (תהילים צז,יב) "שמחו צדיקים בהוי'" ובתניא הפרק  
שמדובר על שמחה הוא – כ"ו, ובדין ביכורים שיהי' בשמחה נאמר בפרשת  
כי תבוא בפרק כ"ו (פסוק י"א), ואח"כ בפסוק י"ד (חב"ד) נאמר בוידוי  
מעשרות בקשר למעשר שני "לא אכלתי באוני ממנו, ואח"כ בפסוק: "עשיתי  
ככל אשר צויתני" ובפירש"י: "שמחתי ושימחתי בו"!  
<sup>22</sup> ראה יד, כו [ולחצ"ר כ"ו גימטריא הוי' כבהערה הקודמת]

### גאולה שלימה לכל העולם!

פעם בשיחה בהתוועדות שדיבר כ"ק אד"ש מה"מ וביאר את מספר התפילות שמושה רבינו התפלל להכנס לארץ, כמנין גימטריא – "ואתחנן" – תקט"ו (515 תפילות) כפי שנכתב לעיל בגליון שהמספרים 500 ו-15 קשורים בסדר ההשתלשלות ובשם י"ה, ולא זכה אז לפועל בגשמיות להכנס לארץ, עד שה' אמר לו: "רב לך (אל תוסף דבר אלי עוד בדבר הזה)", כי אם ה' מתפלל עוד תפילה א' – 516 – למעלה מסדר ההשתלשלות, ה' פועל הענין ונכנס לארץ, ואם משה ה' נכנס לארץ היתה זו אז כבר הגאולה השלימה והנצחית שאין אחריה גלות, וה' נבנה בית המקדש שלא ה' נחרב לעולם כי מעשי משה נצחיים.

וא"כ למה לא נתן הקב"ה שיבוא בפועל? וע"כ הסביר אד"ש מה"מ, שאם משה ה' נכנס לארץ, אמנם זו היתה גאולה שלמה לכל העולם, אבל זו היתה גאולה כללית, אבל היו נשארים בעולם עניינים ופרטים ואנשים וניצוצות שלא לגמרי מבוררים, וע"כ צריכים את כל אלפי שנות הגלות, כדי שמש כל העניינים והפרטים יהיו לגמרי מבוררים, שלא נשארים עניינים שלא נגאלו, ואז זו ממש גאולה שלמה!

הינו שמטרת כל אלפי שנות הגלות שלא ישאר שום ענין ופרט לא מבורר ולא נגאל, כדי שתהי' גאולה שלימה ממש! ועתה בתקופתנו נסתיימה עבודת הברורים והכל מוכן לגאולה!

### הכדור ל"שער המלך"

בחוה"מ סוכות ד"שנת הקהל" ה'תשמ"א, יסד אד"ש מה"מ את ארגון "צבאות ה'" של הילדים, ובהתוועדות בשבת בתחילת חשון אמר אד"ש, היות והבעש"ט אומר שמכל דבר בעולם אפשר וצריך ללמוד הוראה בעבודת ה', גם ממשחק ילדים יש ללמוד הוראה; במשחק כדורגל, [וכנראה הרבי מתייחס לכדורגל וכו' כמשחק ילדים] הכדור - הוא העולם שהוא ככדור, וזה לא חידוש של המדע, כך כתוב כבר בזוהר, ומה התפקיד של כל המשתתפים במשחק; להשתדל ולעשות את כל המאמצים ולדאוג שהכדור יכנס בדיוק (והרים ידו באלכסון וכיוון באצבעו) ל"שער המלך"! היינו, שזהו כל תפקידנו, "רק" להשפיע ולהכניס את כדור הארץ ל"שער המלך"!

### שליחות מצוה לצדקה!

בגליונות האחרונים נכתב על ענין הצדקה בקשר להלכות ברמב"ם, מתנות עניים, ומתנות כהונה ולויה, והפטרות שבת "חזון", "ציון במשפט תפדה ושביה בצדקה", כדאי לספר; כשפרסם כ"ק אד"ש מה"מ ההוראה, שבכל מקום ומסגרת האחראי יתן בסוף השבוע לפני שבת לכל א' וא' ששייך למסגרת זו מטבע כדי לתת לצדקה (ואין צורך לתת מטבע גדולה, כדי לעשות הדבר קל לכולם).

והרבי אמר שאין כוונתו דווקא במוסדות חינוך, אלא בכל מסגרת, וגם במסגרת עבודה, וגם במפעל ובית חרושת, שהמנהל והאחראי יחלק מטבע לכאוו"א, כדי לתת לצדקה לפני שבת.

וכנראה רוצה אד"ש שבתפוצות ישראל יתנו צדקה ביחד, וכמו ה"פסח שבא בכנופיא", שזה מחיש הגאולה. וכמו שאד"ש בעצמו נתן דולר פעם בשבוע לכאוו"א, ויקרא לזה (לא חלוקת דולרים) "שליחות מצוה לצדקה".

וע"כ כנראה כדאי גם שב"מבצעים", לתת לכ"א שפוגשים (ובפרט לילדים) מטבע לתת לצדקה.

### נולד מושיען של ישראל!

בקשר לתשעה באב יום הולדת המשיח;

א. כשהתחיל אד"ש ה"שטורעם" על יום הולדת שהוא לא רק יום התבודדות וחשבון הנפש, גם יום שמחה והודי' לה' על כל ימי השנה וקבלת החלטות טובות, בכ"ה אדר אחרי הסתלקות הרבנית בשנת תשמ"ח בבית הרבי אחרי תפילת שחרית עלה הרבי לחדרו בקומה השניה, כנראה גם להחליף ולהניח את זוגות התפילין האחרות, ואחרי כמה דקות פתאום ירד ואמר שיחה ע"ז.

ובשיחה ב' ניסן, אמר אד"ש שלאחרונה מדגישים לציין ימים מיוחדים בחיים כמו "יום הולדת", וכן "יום הנישואין". וכדאי שאנ"ש ידעו שגם את יום הנישואין לציין בהתוועדות שמחה והודיה.

ב. אד"ש אמר אז בהתוועדות: "מזלו גובר! לא רק של בעל יום ההולדת, גם של כל בני המשפחה, וכל המשתתפים איתנו בזה!"

ג. מאז בחלוקת דולרים בימי ראשון לפני יום ההולדת אנ"ש אמרו לרבי.

א' מאנ"ש אמר לאד"ש שבתשעה באב יש לו יום הולדת.

ואד"ש אמר לו: שנת הצלחה, בשורות טובות! והני"ל המשיך ללכת, ואח"כ הרבי קרא לו חזרה ואמר (באידיש): "בטח אתה יודע שזהו גם יום ההולדת של משיח!"

### שירה וזמרה!

מכיוון ש"חמישה עשר באב" הוא גם יום ההולדת וההתייחסות של "מטה שירה וזמרה לקבלת פני משיח", כדאי לספר את רקע הדברים;

בג' אב ה'תשנ"ד היתה עצרת גדולה של כל אנ"ש בהשתתפות אלפים רבים. (היו כאן כל אנ"ש, ומעניין שלא קראו "שלושים", אלא כינוס תודה לרופאים על התמסרותם לרפואת הרבי).

כל א' מהרופאים אמר וסיפר משהו שחווה בעבודתו אצל אד"ש, והחסיד ד"ר אלי שיח' רוזן סיפר שבמשך השנתיים האחרונות קרא לו אד"ש פעמים רבות, והוא התכופף ואד"ש מלמל לאזנו הרבה מלים שלא יכל להבין. אבל שתי מלים שחזר הרבי הרבה פעמים, ותיאר בפני האלפים, איך הרבי ביטא אותן בפירושו: "שירה וזמרה! שירה וזמרה!" ודבר זה חזר על עצמו בשנתיים האחרונות שהי' אצל הרבי, הרבה הרבה פעמים.

ולכן נולד הרעיון להקים את "מטה שירה וזמרה לקבלת פני משיח צדקנו", וביום חמשה עשר באב, אירגנו לראשונה את השמחה והריקודים ברחבת "בית משיח – 770" כי ראינו עד כמה אד"ש מה"מ, כמָה ומשתוקק לזה, להחיש ולהמחיש הגאולה! מי"ד ממ"ש, נאו!

### לזכות הרך הנימול אורי שי

להיכנסו בבריתו של אברהם אבינו ביום ג' פרשת ואתחנן

תשעה באב ה'ת"ש שנת אל – על

שיגדל לתורה ולחופה ולמעשים טובים ויזכו הוריו

ממנו ומשאר יו"ח לשפע נחת יהודי חסידותי מתוך

בריאות אושר והרחבה והצלחה בגשמיות וברוחניות ושמחה

תמיד כל הימים, ויזכו לראות קבלת פני מלך המשיח

והגאולה השלימה, מי"ד ממ"ש, נאו!

נדפס ע"י הוריו אהוד וזוגתו שמרית שיחיו זכריה

(דברים שנאמרו בסעודות סיומי הרמב"ם בביהכ"ס וביהמ"ד ליובאוויטש - 770 - בית משיח)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!